

Stížnost není však ani věcně odůvodněna. Ustanovuje-li se v § 6 konskr. pat., že nemanželské děti se zapisují do konskripčního archu své matky, a není-li z této zásady stanovena vůbec žádná výjimka, plyne z toho, že za platnosti konskr. patentu z r. 1804 následovaly nemanželské děti vždy matku při změně příslušnosti, tedy i tehdy, nastala-li změna taková následkem sňatku, třeba sňatkem tím nebyla provedena legitimace oněch dětí per subsequens matrimonium (§ 25 cit. patentu), jak nss vyslovil také již v nář. Boh. A 215/19. Nař. rozhodnutí, zbudovanému na tomto právním názoru, nelze důvodně vytýkati nezákonnost.

Z těchto důvodů musila býti stížnost zamítnuta, aniž bylo třeba vejíti na námitku, že obec Ch. vydala Josefu H. domovský list a Josefu Františku H. pracovní knížku a domovský list omylem, neboť o tyto skutečnosti nař. rozhodnutí opřeno není a jsou pro konkrétní spor bez právního významu.

Č. 10.304.

Legionáři. — Školství: I. * Místo »ve službách fondu veřejného« ve smyslu § 4 lit. a) zák. č. 462/19 o propůjčování míst legionářům jsou všechna místa ve službách veřejných fondů, nikoliv toliko místa u správy těchto fondů. — II. Místo školníka při veř. škole národní spadá mezi místa vyhrazená legionářům podle § 4 zák. č. 462/19. — III. Může býti legionář vyloučen z nároku podle cit. předpisu tím, že nemá jazykových znalostí pro příslušné místo požadovaných?

(Nález ze dne 26. ledna 1933 č. 1154.)

Prejudikatura: Boh. A 1462/22, 6656/27, 7984/28, 8148/29, 9119/31.

Věc: Místní školní rada pro německé školy v J. (adv. Dr. Bedř. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o obsazení místa školníka.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Míst. škol. rada pro německé školy v J. propůjčila na základě konkursu vypsaneho dne 4. května 1929 místo školníka při německé obecné a měšťanské škole v J. válečnému invalidovi Janu Sch. Ke stížnosti podané legionářem Tomášem S. z B., který se též o toto místo ucházel, prohlásilo min. škol. nař. výnosem obsazení to podle § 14 zák. z 24. července 1919 č. 462 Sb. neplatným a nařídilo propuštění přijatého školníka nelegionáře, jelikož při obsazování uvedeného místa nebyl vzat bez prokázaného důvodu vylučujícího zřetel k uchazečům legionářům, ač šlo o místo, na něž přísluší jim přednostní právo.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost má především za to, že místo školníků na veřejných školách národních (obecních a měšťanských) nespádají mezi místa vyhrazená legionářům §em 4 zák. č. 462/19, a to proto, že tyto školy nelze zahrnouti pod pojem »ústavů státních, zemských, okresních či obecních«.

Školníci nejsou prý proto ani ve službách státu, ani nějakého úřadu zemského, okresního či obecního, neboť míst. škol. rada, která jako osoba právnická školu zastupuje, nepatří k žádnému z uvedených úřadů.

Námítku tuto neuznal nss důvodnou, neboť § 4 zák. č. 462/19 označuje jako místa legionářům vyhrazená pod a) nejenom všechna místa sluhů a dohlížitelů (dozorců) u státních úřadů a jiných ústavů, na které stát buď celý náklad nebo část nákladu nese, nýbrž i místa ve službách zemských, okresních a obecních úřadů a fondů veřejných. Může proto spadatí místo školníka pod cit. předpis i tehdy, nelze-li — jak správně tvrdí stížnost — veřejné školy národní zahrnouti pod pojem »ústavu (úřadu)« státního, zemského, okresního či obecního.

Stejně bezdůvodně vylučuje stížnost použití cit. § 4 zák. č. 462/19 na konkrétní případ poukazem k tomu, že i kdyby bylo lze kvalifikovati školy za ústavy obecní, nebylo by místo školníka vyhrazeno legionářům, jelikož podle nál. Boh. A 6656/27 místa u obecních ústavů nejsou jim vyhrazena, leč že stát nese buď část nákladu nebo celý náklad na ně. Předpoklady ty prý však u veřejných škol národních splněny nejsou.

Nss nemusil vejíti na bližší rozbor námítky této, neboť vyslovil již v nál. Boh. A 1462/22 a 7984/28, že odpovídá zákonu názor, že místo sluhy při měšťanské škole jest místem ve službách veřejného fondu a že proto náleží mezi místa vyhrazená legionářům podle § 4 zák. 462/19.

Leč potom nelze zvrátiti zákonitost zákroku žal. úřadu poukazem na to, že veřejná škola národní, jako obecní ústav, na který stát náklad nenese, nespadá mezi ústavy, u nichž jsou místa zřízenecká vyhrazena legionářům a je dříve uvedený názor stížnosti mylný.

Nesprávně čte stížnost v této souvislosti ustanovení cit. § 4 lit. a) zák. č. 462/19, tvrdí-li, že zákon na tomto místě, pokud mluví o veřejných fondech, vyhrazuje legionářům jen místa v úřadech veřejných fondů. Zákon užívá v § 4 lit. a) rčení »rovněž tak ve službách zemských, okresních a obecních úřadů a fondů veřejných«. Již prostá interpretace gramatikální vede k tomu, že substantivum »úřadů« týká se toliko přívlastků »zemských, okresních a obecních«, nikoliv však také »fondů veřejných«. K slovům »fondů veřejných« vztahuje se v uvedené větě jen obrat »ve službách« a sluší proto míti za to, že vyhrazenými místy jsou všechna místa sluhů a dohlížitelů (dozorců) ve službách veřejných fondů vůbec a ne — jak tvrdí stížnost — toliko místa u úřadů spravujících veřejné fondy. Opak nelze dovoditi ani z toho, že se pod lit. b) cit. § 4 vyhrazuji legionářům místa sluhů úředních a kancelářských a také k nižší službě dohlížitelské a provozovací náležející, kdežto pod lit. a) se mluví jen o službách veřejných fondů, z čehož prý podle názoru stížnosti plyne a contrario, že u veřejných fondů jsou legionářům vyhrazena jen místa vyšší; neboť § 4 lit. a) určuje výslovně, že všechna místa sluhů u státních úřadů a ve službách zemských, okresních a obecních úřadů a fondů veřejných jsou legionářům vyhrazena, a jsou proto legionáři privilegovanými uchazeči na všechna místa veřejných fondů bez zřetele k jich kategorisaci.

Leč důvodnou neshledal nss stížnost ani pokud má za to, že byl v daném případě porušen zákon, i kdyby se připustilo, že jde o místo vyhrazené legionářům; stížnost tvrdí, že k legionářům nebylo třeba při-

hlédnouti, jelikož je jim vyhrazeno podle posledního odstavce cit. § 4 zák. 462/19 jen 50% míst, která se obsazují, a lze tedy předpisu toho použití jen, obsazuje-li se současně více míst. Otázkou tohoto obsahu obíral se nss již v nál. Boh. A 8148/29 a 9119/31, kde dovodil, že podle znění cit. předpisu a podle intence zákona mají legionáři nárok na každé volné místo do 50% míst obsazovaných, a že jsou tedy privilegovanými uchazeči i tenkrát, obsazuje-li se jen jedno místo, neboť místo to je právě prvním z 50% volných míst, která jsou předmětem obsazování.

Jinak má se však věc pokud stížnost tvrdí, že žal. úřad zrušil obsazení místa školníka nelegionářem neprávem, protože z legionářů se přihlásivších nevyhovoval žádný podmínce v konkursu o znalosti jazyka německého.

Podle § 11 zák. č. 462/19 je každý žadatel povinen . . . prokázati, že jest způsobilým ke službě, o kterou žádá, a mohou podle § 12 cit. zák. propůjčovati se místa vyhrazená §em 4 pouze legionářům, leda, že by se nehlásil žádný legionář, jenž jest pro dotyčné místo způsobilý. Podle odst. 2. čl. 12 vl. nař. ze 4. března 1920 č. 151 Sb., vydaného k provedení zák. č. 462/19, je uchazeč, legionář . . . povinen prokázati příslušnými doklady svou způsobilost pro místo, o které se uchází. Z toho plyne, že konkurují-li v soutěži o místo legionáři, jsou povinni, prokázati způsobilost konkursem požadovanou, a obsazení místa jinou osobou než legionářem jest nezákonné jen tehdy, byl-li tu legionář, který prokázal, že jest způsobilý pro místo, o jehož obsazení jde. Může proto úřad vyznačený v § 14 zák. č. 462/19 zakročiti a zrušiti obsazení vyhrazeného místa nelegionářem jen tehdy, zjistil-li mimo jiné, že místo bylo uděleno jinému žadateli, ač soutěžili legionáři, kteří svou způsobilost prokázali.

Podle cit. § 14 zák. č. 462/19 jest, jestliže nějaké místo bylo obsazeno proti ustanovením tohoto zákona, povinnno min., jemuž podléhá úřad, ústav nebo závod, jenž místo obsadil, prohlásiti obsazení místa za neplatné a naříditi, aby byl propuštěn ten, kdo místo obdržel. Z toho plyne, že jest podle zásady oficiosnosti také věci úřadu toho, aby z úřední povinnosti zjistil, zdali jsou dány všechny skutkové předpoklady pro to, aby obsazení místa mohlo býti prohlášeno za neplatné.

St-lka tvrdila v řízení, že mezi uchazeči-legionáři nebylo legionářů způsobilých pro obsazované místo, ježto neovládali jazyk německý, jako podmínku konkursu, což prý zjistila z jejich žádostí. Žal. úřad přes to, že podle spisů nezjistil relevantní tuto skutečnost, prohlásil obsazení místa neplatným proto, že při obsazování nebyl vzat zřetel bez prokázaného důvodu vylučujícího k uchazečům legionářům. V tom spočívá však vada neúplnosti řízení ve smyslu § 6 zák. o ss.

Č. 10.305.

Policejní věci (Slovensko): I. Na udělení pasového visa k pobytu v čsl. republice nemá cizinec právního nároku. — II. Za platnosti zák. č. 55/28 může příslušník cizího státu, vůči kterému trvá visová povinnost, býti z čsl. republiky bez dalšího vypovězen, když mu bylo čsl. visum odepráno.

(Nález ze dne 26. ledna 1933 č. 1233.)